DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 listopada 1937 r.

Nr 30

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OBWIESZCZENIA PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

870

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 listopada 1937 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie układu z dnia 30 czerwca 1937 r. między Rzeczapospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności związanych z wierzytelnościami finansowymi.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia układu między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności związanych z wierzytelnościami finansowymi, podpisanego w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.

(2) Tekst wspomnianego układu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 listopada 1937 r. Nr 78, poz. 569).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 listopada 1937 r. (Dz. Urz. Min Sk. poz. 870).

Przekład.

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności związanych z wierzytelnościami finansowymi.

W wykonaniu układu zawartego między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w dniu 31 grudnia 1936 r. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Związkowy Szwajcarski zgodziły się na to, co następuje:

Art. 1.

Zablokowane konta szwajcarskie w złotych.

1. Procenty, dywidendy i udziały w zyskach spółek jawnych lub komandytowych, procenty hipoteczne, komorne i czynsze dzierżawne, renty gruntowe oraz wszelkie inne czyste dochody, które należne są od osób fizycznych i prawnych oraz od spółek handlowych, mających swoje miejsce zamieszkania względnie swoją siedzibę w Polsce, lub które dłużne jest Państwo Polskie osobom fizycznym i prawnym oraz spółkom handlowym, mającym swoje miejsce zamieszkania względnie swoją siedzibę w Szwajcarii, winny być na żądanie wierzyciela wpłacane na konta specjalne w bankach dewizowych lub za zgodą Banku Polskiego w tymże Banku.

2. Te konta specjalne będą określone jako: „Zablokowane konta szwajcarskie w złotych".

Art. 2.

Zastawy.

To samo prawo zastrzeżone jest wierzycielom zamieszkałym w Szwajcarii, odnośnie do dochodów z papierów wartościowych lub innych wierzytelności finansowych w Polsce, które byłyby im oddane w zastaw w zakresie, w którym te dochody przeznaczone są na pokrycie procentów dłużnych.

Art. 3.

Prawo wyboru.

1. Wierzyciel będzie, w każdym poszczególnym wypadku, miał możność przyjęcia pokrycia swoich dochodów według postanowień niniejszego układu; wpłaty uskutecznione za zgodą wierzyciela będą miały skutek zwalniający dla dłużnika.

2. Wierzyciel będzie w każdym poszczególnym wypadku, poza wypadkiem specjalnego porozumienia między stronami, miał także możność żądania od swego dłużnika polskiego, by przypadające procenty były skapitalizowane

w walucie umownej i na warunkach kontraktowych istniejących między stronami. Jednakowoż stopa procentowa skapitalizowanych sum nie będzie mogła być wyższa od 1% ponad oficjalną stopę dyskontową Banku Polskiego, niemniej wierzyciel nie będzie mógł być zmuszony do obniżenia stopy procentowej poniżej 5%.

3. Wierzyciel będzie w każdym poszczególnym wypadku także miał możność zrzeczenia się pokrycia swoich pretensyj według postanowień układu.

Art. 4.

Charakter wierzyciela finansowego szwajcarskiego.

1. Postanowienia niniejszego układu mają zastosowanie do wszystkich dochodów i kapitałów należących do osób fizycznych i prawnych raz do spółek handlowych, powołanych wyżej w art. 1, jeżeli własność lub prawo użytkowania datuje się sprzed 26 kwietnia 1936 r. Te postanowienia mają również zastosowanie do papierów wartościowych, wierzytelności lub innych aktywów i dochodów, które zostały nabyte po 26 kwietnia 1936 r. przy przestrzeganiu niniejszego układu lub na podstawie specjalnego zezwolenia udzielonego za zgodą umawiających się stron.

2. Charakter wierzyciela finansowego szwajcarskiego lub banku szwajcarskiego będzie w razie potrzeby ustalony przez przedłożenie świadectwa zamieszkania właściwych władz w Szwajcarii. Jednakże właściwe władze szwajcarskie zastrzegają sobie w pewnych wypadkach prawo wykluczenia w porozumieniu z właściwymi władzami polskimi, z korzystania z niniejszego układu spółek finansowych mających swoją siedzibę w Szwajcarii.

3. Konta wymienione w art. 1 mogą być otwierane na imię samego wierzyciela lub na jego żądanie, na imię jednego z banków szwajcarskich.

4. Banki szwajcarskie zaręczają wobec właściwych władz polskich, że sumy wpłacone na ich konta pochodzą z wierzytelności należących do wierzycieli finansowych zamieszkałych w Szwajcarii.

5. Właściwe władze polskie zastrzegają sobie możność przystąpienia w razie potrzeby do sprawdzeń za pomocą spółki powierniczej dopuszczonej przez Federalną Komisję bankową do kontroli banków szwajcarskich.

Art. 5.

Waluty obce.

Wpłaty oparte na zobowiązaniach zaciągniętych w obcych walutach, będą uskuteczniane według kursu oficjalnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedniego ustalonego dla odnośnej waluty.

Art. 6.

Cesja.

Sumy posiadane na „zablokowanych kontach szwajcarskich w złotych" mogą być swobodnie odstąpione bankom mającym swoją siedzibę w Szwajcarii lub za ich pośrednictwem osobom zamieszkałym w Szwajcarii.

Art. 7.

Użytkowanie zablokowanych kont szwajcarskich w złotych.

Sumy na „zablokowanych kontach szwajcarskich w złotych" mogą być używane do:

a) zapłaty eksporterom polskich równowartości towarów wywożonych z Polski do Szwajcarii z zastrzeżeniem zezwoleń przewidzianych w protokole końcowym układu z 31 grudnia 1936 r. ad art. 2;

b) zapłaty równowartości towarów przeznaczonych do wywozu z Polski do krajów trzecich z zastrzeżeniem udzielenia zezwoleń przez właściwe władze polskie w każdym poszczególnym wypadku. To zezwolenie będzie udzielone, gdy chodzi o wywóz mający charakter uzupełniający. Jako wywóz uzupełniający będzie uważany:

1. wywóz na pewne rynki dokąd Polska dotąd nie wywoziła lub też wywoziła tylko nieznaczne ilości;

2. wywóz na pewne inne rynki towarów nie wywożonych przez Polskę na te rynki;

c) pokrycia wszelkich kosztów podróży i pobytu w Polsce, gdy chodzi o właściciela konta i jego rodzinę lub wspólników i kierowników łącznie z pracownikami przedsiębiorstwa, posiadającego konto.

W tym celu będzie można podejmowac na każdy miesiąc i każdą osobę: złotych 3.000 od dnia przybycia do Polski, kwotę uzupełniającą złotych 1.500 po ukończeniu 10 dni pobytu w Polsce, i trzecią kwotę zł 1.500 będzie można podjąć po dwudziestym dniu pobytu w Polsce. Jednakże w specjalnych wypadkach, właściwe władze polskie na żądanie udzielą zezwoleń na dalsze kwoty najpóźniej w przeciągu 48 godzin po otrzymaniu żądania, o ile będą uznane za usprawiedliwione przez wspomniane władze polskie;

d) zakup papierów wartościowych, wewnętrznych pożyczek publicznych, obligacyj i akcyj towarzystw polskich, wywóz tych papierów wartościowych z Polski dozwolony jest tylko za zezwoleniem specjalnych właściwych władz polskich. Papiery wartościowe, na które specjalnego zezwolenia nie żądano i nie uzyskano, muszą być składane w banku dewizowym lub za zgodą Banku Polskiego w tymże Banku;

e) udzielanie pożyczek lub zaliczek z gwarancją lub bez gwarancji hipotecznej lub innych gwarancyj, przy czym te pożyczki lub zaliczki mogą być udzielone w złotych lub w obcych walutach; warunki tych pożyczek lub zaliczek mogą być swobodnie uzgadniane między stronami z zastrzeżeniem obowiązującego ustawodawstwa polskiego dotyczącego pożyczek z gwarancją hipoteczną;

f) pokrycia kosztów konserwacji, naprawy, melioracyj i instalacyj etc. własności nieruchomej należącej do osób powołanych w art. 4;

g) zakupu własności ziemskiej i nieruchomości wszelkiego rodzaju z zastrzeżeniem obowiązującego ustawodawstwa polskiego;

h) uiszczenia opłat, podatków, należności i komornego w Polsce, obowiązujących osoby fizyczne i prawne oraz spółki handlowe, powołane w art. 4 niniejszego układu;

i) 1. pokrycia wsparć, świadczeń alimentacyjnych i wszelkich dyspozycyj bezpłatnych na rzecz obywateli szwajcarskich, zamieszkałych w Polsce oraz szwajcarskich towarzystw dobroczynności w Polsce;

2. pokrycia wsparć, świadczeń alimentacyjnych i wszelkich dyspozycyj bezpłatnych na rzecz osób fizycznych i towarzystw dobroczynności w Polsce, poza powołanymi wyżej pod liczbą 1, z zastrzeżeniem specjalnych zezwoleń właściwych władz polskich co do osoby korzystającej i co do sumy;

j) pokrycia honorariów zawodowych z zastrzeżeniem postanowień układu z dnia 31 grudnia 1936 r.;

k) pokrycia uposażeń i płac pracowników właściciela konta z zastrzeżeniem postanowień układu powołanego wyżej (pod lit. j).

Art. 8.

Aktywa kapitałowe.

1. Jeżeli kapitał wierzytelności staje się płatny, niezależnie od tego czy chodzi o zwrot w całości, części, czy periodyczny, wierzyciel będzie miał możność żądania od dłużnika uskutecznienia spłaty na „konto reinwestycyjne" w złotych w bankach wymienionych w art. 1, liczba 1 niniejszego układu.

2. Jeżeli właściciel rezygnuje z możności powołanej wyżej pod liczbą 1, kredyt będzie uważany za prolongowany na warunkach umownych istniejących między stronami z wyjątkiem wypadku zawarcia specjalnej umowy między stronami.

3. W wypadku sprzedaży lokaty uskutecznionej w Polsce przez wierzyciela finansowego szwajcarskiego, ten ostatni będzie mógł spowodować wpłatę równowartości w złotych na „konto reinwestycyjne".

4. Wierzyciel będzie w każdym poszczególnym wypadku także miał możność zrzeczenia się załatwienia przewidzianego w tym artykule.

Art. 9.

Konta reinwestycyjne.

1. Konta reinwestycyjne mogą być otworzone na imię wierzyciela samego lub na jego żądanie na imię banku takiego jak określono w artykule 1 i 4 niniejszego układu.

2. Aktywum tych kont może być zużytkowane dla celów przewidzianych w art. 7 c, d, e, f, g, niniejszego układu.

3. Aktywa na kontach reinwestycyjnych mogą być swobodnie cedowane bankom mającym swoją siedzibę w Szwajcarii lub za ich pośrednictwem osobom trzecim zamieszkałym w Szwajcarii.

4. Banki szwajcarskie zaręczają wobec właściwych władz polskich, że sumy wpłacone na ich konta pochodzą z wierzytelności należących do wierzycieli finansowych zamieszkałych w Szwajcarii.

5. Właściwe władze polskie zastrzegają sobie możność przystąpienia w razie potrzeby do sprawdzeń za pomocą towarzystwa powierniczego dopuszczonego przez Federalną Komisję bankową do kontroli banków szwajcarskich.

Art. 10.

Upoważnienie ogólne.

Istnieje zgoda co do tego, że wszystkie transakcje przewidziane w niniejszym układzie będą przeprowadzane w każdym poszczególnym wypadku bez specjalnego zezwolenia z wyjątkiem wypadków, gdzie ono jest wyraźnie przewidziane.

Art. 11.

Zewnętrzne pożyczki polskie.

Prawa, które obligacje i umowy pożyczkowe nadają posiadaczom szwajcarskim zewnętrznych pożyczek polskich, nie są w żaden sposób dotknięte przez postanowienia niniejszego układu. W każdym razie posiadacze szwajcarscy obligacyj zewnętrznych pożyczek polskich korzystać będą z transferu w wolnych dewizach w tej samej mierze jak posiadacze innych przynależności państwowych, o ile będzie chodziło o obligacje tej samej kategorii podlegające tym samym warunkom.

Art. 12.

Upoważnienia specjalne.

Postanowienia niniejszego układu nie mają zastosowania do płatności, których transfer w wolnych dewizach został lub będzie zezwolony i przeprowadzony przez właściwe władze polskie.

Art. 13.

Lichtenstein.

Stosownie do traktatu Unii Celnej zawartego 29 marca 1923 r. między Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Lichtenstein, niniejszy układ będzie stosowany także do terytorium Księstwa Lichtenstein.

Art. 14.

Czas trwania układu.

1. Niniejszy układ będzie ratyfikowany możliwie jak najprędzej. Wejdzie on w życie 15 dni po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych, która winna mieć miejsce w Warszawie.

2. Będzie on trwał tak długo, jak układ z 31 grudnia 1936 r. i dzielić będzie jego losy co do wypowiedzenia. Jednakże, gdyby potrzeba odpowiedniej przeróbki niniejszego układu miałaby dać się odczuć, każda z układających się stron będzie mogła żądać zejścia się na naradę, która powinna się rozpocząć najpóźniej w przeciągu 15 dni licząc od dnia wystosowania żądania. Jeżeli rokowania nie miałyby doprowadzić do zadawalającego wyniku w przeciągu jednego miesiąca od chwili postawienia wniosku, ta z układających się stron, która uważać się będzie za poszkodowaną, będzie mogła wymówić niniejszy układ, który wygaśnie 15 dni później.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Bernie w dniu 30 czerwca 1937 r.

W imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej:	W imieniu Rządu Konfederacji Szwajcarskiej:
Modzelewski	*Vieli*

871

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 listopada 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia z dnia 30 września 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego zmiany umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii z dnia 27 lutego 1935 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 30 września 1937 r., dotyczącego zmiany w liście pierwszej dołączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 20 października 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 listopada 1937 r. Nr 78, poz. 570).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 listopada 1937 r. (Dz. Urz Min. Sk. poz. 871).

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
No. P. II. WB. 82/20-37

Warszawa, dnia 30 września 1937 r.

Panie Ambasadorze,

Mam zaszczyt zaproponować Panu w imieniu Rządu Polskiego następujące porozumienie, składające się z niniejszej noty oraz noty Pana, zawierającej jej potwierdzenie:

1) Zniżka przewidziana w liście pierwszej dołączonej do umowy handlowej, pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., na wodosiarczyn i jego formalinowe połączenia z poz. polskiej taryfy celnej 299 p. 10 — ulega skreśleniu.

2) Niniejsze porozumienie wejdzie w życie 30 dnia po dacie ustalonej za wspólną zgodą, w drodze późniejszej wymiany not i obowiązywać będzie tak długo jak umowa handlowa między Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii z dnia 27 lutego 1935 r.

3) Postanowienia p. 1 stosowane będą prowizorycznie, począwszy od 20 dnia po dacie niniejszego porozumienia.

Byłbym obowiązany Panu za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje zaproponowane wyżej porozumienie.

Zechce Pan, Panie Ambasadorze, przyjąć zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Szembek

Jego Ekscelencja
Sir Howard William KENNARD
Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny
Wielkiej Brytanii
w Warszawie.

Przekład.

AMBASADA BRYTYJSKA
No. 135
(231/7/37)

Warszawa, dnia 30 września 1937 r.

Ekscelencjo,

Notą swoją No. P. II. WB. 82/20/37 z dnia dzisiejszego, Wasza Ekscelencja zechciała zakomunikować mi co następuje:

„Mam zaszczyt zaproponować Panu w imieniu Rządu Polskiego następujące porozumienie, składające się z niniejszej noty oraz noty Pana, zawierającej jej potwierdzenie:

1) Zniżka przewidziana w liście pierwszej dołączonej do umowy handlowej, pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r. na wodosiarczyn i jego formalinowe połączenia z poz. polskiej taryfy celnej 299 p. 10 — ulega skreśleniu.

2) Niniejsze porozumienie wejdzie w życie 30 dnia po dacie ustalonej za wspólną zgodą, w drodze późniejszej wymiany not i obowiązywać będzie tak długo jak umowa handlowa między Rzecząpospolitą Polską a Ziednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii z dnia 27 lutego 1935 r.

3) Postanowienia p. 1 stosowane będą prowizorycznie, począwszy od 20 dnia po dacie niniejszego porozumienia.

Byłbym obowiązany Panu za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje zaproponowane wyżej porozumienie."

2. Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt powiadomić Waszą Ekscelencję, że Rząd Jego Królewskiej Mości w Ziednoczonym Królestwie przyjmuje porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Korzystam ze sposobności, aby ponowić Waszej Ekscelencji zapewnienie mego najwyższego poważania.

H. W. Kennard

Jego Ekscelencja
Hrabia Jan SZEMBEK
Sprawujący Urząd Ministra
Spraw Zagranicznych
Warszawa.

872

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 października 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 415) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r., oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu, w wykonaniu jego punktu 3, dokonana została w Warszawie dnia 13 października 1937 r.

Tekst wspomnianego protokołu wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 listopada 1937 r. Nr 78, poz. 574).

873

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1937 r.

w sprawie dodatkowych kredytów na rok 1937/38.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1937 r. do 31 marca 1938 r., w grupie A. Administracja, w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w wydatkach zwyczajnych, w dziale 4 „Policja Państwowa" następujące kredyty dodatkowe:

w § 4 „Środki lokomocji" . .	1.391.860 zł
w § 5 „Pomieszczenie" . . .	313.350 „
w § 9 „Remont i konserwacja nieruchomości"	150.000 „
w § 10 „Umundurowanie" . .	345.500 zł
w § 11 „Wyszkolenie" . . .	195.600 „
w § 12 „Uzbrojenie"	292.050 „
Razem	2.688.360 zł

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 listopada 1937 r. Nr 263, poz. 417).

874

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 października 1937 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do § 1 pkt 3 i 4 (§§ 209 ust. 3, 214a, 215, 216 ust. 2 i 292 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w nowym brzmieniu) oraz §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 19, 26, 50, 56, 58, 59, 63 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporzą-

dzeń Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12), z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235) i z dnia 31 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 4, poz. 32) oraz z dnia 27 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60), wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 14 ust. 1 pkt c) i g) otrzymują brzmienie następujące:

„c) zakłady przerobu spirytusu niekonsumcyjnego — Nr 8, 9, 10, 11 i 13, zakłady zaś wyrobu octu tylko Nr 12, a przy produkcji octu innego rodzaju niż spirytusowy — nadto księgi kontrolne według wzoru, ustalonego przez izby skarbowe,

g) wytwórnie kwasu octowego, połączone z zakładami oczyszczania, i zakłady oczyszczania — Nr 19, 20 i 21, wytwórnie zaś kwasu octowego, nie połączone z zakładami oczyszczania, — księgi według wzorów ustalanych przez izby skarbowe".

2) W § 17 ust. 2 pkt C) wyrazy: „do 1 kg bezwodnika" zastępuje się wyrazami: „do 1 kg bezwodnego kwasu".

3) Dział f punktu 5 części II otrzymuje brzmienie następujące:

„f) Ocet fermentacyjny.

§ 207. 1. Każda wytwórnia octu ma posiadać:

a) skład do przechowywania czystego i skażonego spirytusu, nadający się do nałożenia urzędowego zamknięcia,
b) oddział wyrobu octu,
c) skład gotowego octu.

2. W lokalu, w którym mieści się wytwórnia octu, jednakże w oddzielnych pomieszczeniach, może odbywać się produkcja artykułów spożywczych, w których skład wchodzi ocet, oraz konserw i marynat wyrobionych bez użycia octu, nadto produkcja wszelkiego rodzaju opakowań i przedmiotów, służących do wyrobu, przechowywania i sprzedaży octu, oraz artykułów, których produkcja dozwolona jest w wytwórni octu.

§ 208. 1. W oddziale przechowywania spirytusu mają znajdować się naczynia i przyrządy potrzebne do przyjmowania, skażania i przechowywania spirytusu. W oddziale tym przechowuje się również legalizowaną wagę, służącą do przyjmowania spirytusu; urząd skarbowy może zezwolić na ustawienie wagi w innym lokalu.

2. Kadzie denaturacyjne i naczynia do przechowywania skażonego spirytusu należy urzędowo przemierzyć wodą i zaopatrzyć w laski miernicze lub płynowskazy ze skalą. Pojemność naczyń, służących do przechowywania półfabrykatów i octu, powinna być urzędowo ustalona sposobem geometrycznym; naczynia te na zarządzenie urzędu skarbowego winny być przemierzone w sposób przewidziany dla przemiaru kadzi denaturacyjnych. Kadzie denaturacyjne mają być trwale umocowane na podmurowaniu lub też mogą być ustawione na legarach, przy czym zmiana położenia kadzi ma być uniemożliwiona przez nałożenie urzędowych plomb. Kadzie denaturacyjne powinny posiadać łatwy dostęp ze wszystkich stron.

§ 209. 1. W oddziale wyrobu octu mają znajdować się aparaty fermentacyjne, tzw. stojaki lub generatory, służące do przerobu skażonego spirytusu na ocet. W tym oddziale oraz w każdym stojaku mają znajdować się ciepłomierze, umieszczone w taki sposób, aby możliwe było odczytanie temperatury bez wyjmowania ciepłomierza ze stojaka. W wytwórniach octu obsługiwanych ręcznie, w oddziale wyrobu octu mają znajdować się naczynia (zbiorniki) do przechowywania spirytusu skażonego w ilości potrzebnej co najmniej na jedną dobę oraz zbiorniki do przyjmowania gotowego octu. W wytwórniach octu obsługiwanych mechanicznie zbiorniki na spirytus skażony i gotowy ocet mogą być ustawione w innych pomieszczeniach, aniżeli w oddziale wyrobu octu.

2. Wytwórnie octu mają zawiadamiać pisemnie najdalej następnego dnia kierownika rejonu K. S. o czasowym unieruchomieniu aparatów fermentacyjnych, jak również o uruchomieniu nowych lub starych, czasowo nieczynnych, stojaków.

3. W wytwórniach octu roczna zdolność przetwórcza aparatów fermentacyjnych nie może być niższa: od 10.000 litrów dla octowni istniejących przed dniem 1 stycznia 1938 r. i od 15.000 litrów alkoholu — dla octowni nowo uruchamianych; w wytwórniach nowo uruchamianych wszystkie aparaty mają być zaopatrzone w urządzenia do automatycznego zasilania ich zacierem. Minister Skarbu może w poszczególnych przypadkach zezwalać na posiadanie aparatów fermentacyjnych o mniejszej zdolności przetwórczej.

§ 210. 1. W pokoju przeznaczonym do czynności urzędowych mają być przechowywane przyrządy i odczynniki, potrzebne do badania zawartości i mocy spirytusu i octu, jako to: legalizowane pojemniki zwyczajne o pojemności 5 litrów, 1 litra, 1/8 litra i uwierzytelniony alkoholomierz o wyższej skali z podziałką co 0,1% z wtopionym termometrem i osobny ocechowany i uwierzytelniony termometr, tablice redukcyjne, aparat odpędowy Sallerona, zaopatrzony w uwierzytelniony alkoholomierz z podziałką co 0,2% i termometr uwierzytelniony, kwasomierz automatyczny z legalizowaną biuretą, przymiar wstęgowy albo sztywny lub składany, 2 probówki oraz roztwory fenoloftaleiny, fioletu metylowego, ługu sodowego, zbadane przez P. M. S. i zaopatrzone w odnośne zaświadczenie. W pokoju tym przechowuje się również książki fabryczne, zeszyty i dokumenty.

2. Roztwór fenoloftaleiny, ług sodowy i termoalkoholomierz mają być przechowywane stale pod urzędowym zabezpieczeniem.

§ 211. Zezwolenia na zakup spirytusu do wyrobu octu wydaje izba skarbowa (§ 180).

§ 212. 1. Spirytus może być wydawany octowniom w ilości nie mniejszej niż 500 litrów alkoholu. Urzędy skarbowe mogą w drodze wyjątku zezwalać na wydawanie spirytusu w ilościach mniejszych, jednak nie niższych od 300 litrów.

2. Pobór następnej partii spirytusu do wyrobu octu może nastąpić dopiero po skażeniu poprzedniej partii i po stwierdzeniu przez urzędnika K. S., że zabezpieczenie zostało złożone i że należność za ubytki została uiszczona. Spirytus może być wydany przedsiębiorcy po przedstawieniu zezwolenia na zakup spirytusu, na odwrocie którego urzędnik K. S. stwierdził, że nie ma przeszkód do wydania spirytusu.

§ 213. 1. Wytwórca octu winien zgłosić kierownikowi rejonu K. S. bezzwłocznie, a najdalej w ciągu 24 godzin, nadejście przesyłki spirytusu do octowni.

2. Zabezpieczenie, złożone na czas przewozu spirytusu, może być zwolnione dopiero po przyjęciu i skażeniu całej ilości spirytusu w myśl przepisów § 214 oraz po zapłaceniu przez przedsiębiorcę należności za nadmierne ubytki drogowe.

§ 214. 1. Przyjęcie i skażanie spirytusu odbywa się w obecności urzędników K. S. i powinno być dokonane w ciągu 48 godzin od daty otrzymania zgłoszenia (§ 213). Skażenie uskutecznia się przez zmieszanie wody, octu i spirytusu w takim stosunku, aby procentowa zawartość kwasu octowego w mieszaninie, wyrażona liczbą gramów bezwodnego kwasu octowego w 100 cm^3 płynu, wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu i ażeby mieszanina zawierała najwyżej 20% alkoholu.

2. Ocet pobrany z magazynu wytwórni do skażenia spirytusu powinien być wpisany na rozchód, a jeżeli jest pobrany poza magazynem, powinien być uprzednio wpisany na przychód; ocet ten przed użyciem do skażenia powinien być zbadany na zawartość w nim kwasu octowego przez urzędników, w których obecności odbywa się skażenie. Przepisy badania spirytusu skażonego octem oraz octu gotowego zawarte są w załączniku K.

3. O skażeniu spirytusu w octowni sporządza się protokół w dwóch egzemplarzach, według załączonego wzoru Nr 38. Dane protokołu wciąga się do książki obrachunkowej. Niezwłocznie po dokonaniu skażenia i dokładnym zmieszaniu płynu skażonego, urzędnicy K. S. pobierają próbę płynu, sprawdzają zawartość w niej alkoholu oraz kwasu octowego i zlewają do butelki o pojemności co najmniej półlitrowej. Na butelce tej nalepiają etykietę z wymienieniem dnia skażenia i po urzędowym opieczętowaniu pozostawiają próbę przedsiębiorcy lub jego zastępcy do przechowania w octowni w ciągu dwóch miesięcy.

4. Naczynia służące do przewozu spirytusu należy po opróżnieniu bezzwłocznie zabezpieczyć urzędowo.

§ 214a. 1. Rozlewnie octu są to zakłady przeznaczone do wykonywania wszelkich czynności, do których uprawnione są wytwórnie, z wyjątkiem wyrobu octu.

2. Rozlewnie octu mają być zgłaszane urzędom skarbowym. Uruchomienie rozlewni może nastąpić dopiero po otrzymaniu potwierdzenia urzędu skarbowego, stwierdzającego odbiór zgłoszenia. Potwierdzenie takie urząd skarbowy wydaje po stwierdzeniu, że lokal rozlewni odpowiada przepisom ust. 3 paragrafu niniejszego. O likwidacji rozlewni należy zawiadomić urząd skarbowy najpóźniej na 3 dni przed jej likwidacją.

3. Pomieszczenie rozlewni nie może mieć bezpośredniego połączenia z lokalem mieszkalnym.

4. W rozlewniach octu nie wolno przechowywać ani też rozlewać esencji octowej lub octu z esencji octowej.

5. Rozlewnia octu powinna posiadać przyrządy laboratoryjne i odczynniki, wyszczególnione w przepisach § 210, niezbędne do badania zawartości kwasu octowego i kwasów nieorganicznych w occie.

§ 215. 1. Wypuszczany przez wytwórnie i rozlewnie do wolnego obrotu ocet spirytusowy powinien zawierać 3½, 6 lub 10% wag. kwasu octowego i nie więcej niż 1% obj. alkoholu, zaś ocet winny — nie mniej niż 5% wag. kwasu octowego i nie więcej niż 1% obj. alkoholu. Przepis ten, jeżeli chodzi o zawartość kwasu octowego, nie dotyczy octu odprzedawanego przez wytwórnie innym wytwórniom i rozlewniom, a ponadto octu sprzedawanego na cele przemysłowe.

2. Rozcieńczanie octu w sprzedaży poza wytwórnią i rozlewnią jest niedozwolone.

3. Każde naczynie z octem wypuszczone do obrotu z wytwórni lub rozlewni powinno być zamknięte przy pomocy laku lub nakrywek z wyciśniętą na tym zamknięciu pieczęcią firmową wytwórni lub rozlewni oraz posiadać etykietę z czytelnym oznaczeniem na niej: rodzaju octu (np. spirytusowy, winny, piwny), zawartości kwasu octowego w procentach wagowych (tzw. moc octu), ilości octu w litrach lub kilogramach oraz nazwy i adresu wytwórni lub rozlewni. Rozlewnie, wypuszczające ocet pod firmowymi etykietami wytwórni, obowiązane są podawać nazwę i adres rozlewni na etykietach wytwórni. W przypadku ujawnienia w sprzedaży octu w naczyniu z naruszonymi lub zdjętymi zamknięciami za moc octu odpowiada sprzedawca.

4. Odchylenia rzeczywistej zawartości kwasu octowego (mocy) od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 0,2% wag. kwasu octowego; odchylenia rzeczywistej objętości płynu

od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 2%.

5. Za uchybienia przepisom paragrafu niniejszego w przypadku wypuszczania octu przez rozlewnię pod firmowymi etykietami wytwórni jest odpowiedzialna rozlewnia.

6. Przepisy paragrafu niniejszego nie mają zastosowania do octu, przeznaczonego na wywóz za granicę i do w. m. Gdańska.

§ 216. 1. Przechowywanie i dodawanie kwasu octowego oraz dodawanie jakichkolwiek kwasów organicznych lub mineralnych do octu fermentacyjnego przy produkcji i w obrocie handlowym jest wzbronione.

2. W wytwórni octu ze spirytusu mogą być produkowane inne rodzaje octu fermentacyjnego, jednak wyjątkowo i za specjalnym zezwoleniem izby skarbowej; w tych przypadkach w oddziale wyrobu octu spirytusowego mogą być wytwarzane inne rodzaje octu fermentacyjnego, jednak w aparatach fermentacyjnych specjalnie na ten cel przeznaczonych. Pomieszczenia do magazynowania octu spirytusowego mogą służyć również i do magazynowania octu fermentacyjnego innych rodzajów. Do samoistnych wytwórni octu fermentacyjnego innych rodzajów niż spirytusowy mają ponadto odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 49—51, 54—56. Produkcja, rozlew i wypuszczanie do wolnego obrotu octu fermentacyjnego innego niż spirytusowy odbywa się na warunkach, podanych w rozporządzeniu niniejszym".

4) Część VI otrzymuje brzmienie następujące:

„VI. WYRÓB I OPODATKOWANIE KWASU OCTOWEGO.

1. Przepisy ogólne.

§ 286. 1. Przepisy działu niniejszego nie odnoszą się do kwasu octowego otrzymywanego w drodze fermentacji płynów alkoholowych.

2. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego nieoczyszczonego (surowego) nie odpowiadającego warunkom, podanym w załączniku L, uznaje się w rozumieniu rozporządzenia niniejszego za kwas octowy spożywczy. Kwas octowy spożywczy podlega podatkowi spożywczemu. Kwas octowy nieoczyszczony (surowy), który uznaje się za nie nadający się do spożycia, wolny jest od podatku spożywczego.

3. Do wolnego obrotu do spożycia może być wypuszczany jedynie kwas octowy oczyszczony o mocy 80% wag. lub wyższej—pod nazwą „esencja octowa" i rozcieńczony kwas octowy — pod nazwą „ocet z esencji octowej", odpowiadający warunkom przepisu § 291a ust. 1 i § 292.

4. Do przerobu na cele niekonsumcyjne może być wypuszczany do wolnego obrotu kwas octowy o dowolnej mocy.

§ 287. 1. Kwas octowy, odpowiadający warunkom załącznika L, przeznaczony do dalszego przerobu na cele niekonsumcyjne, może być wydawany z wytwórni lub z zakładu oczyszczania bez podatku jedynie w stanie skażonym nabywcom, posiadającym zezwolenie urzędu skarbowego, właściwego dla miejsca zakładu przerobu. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego proces przerobu, kwas octowy nieskażony lub kwas octowy skażony innymi środkami niż wyszczególnione w załączniku M, może być wydawany na podstawie zezwolenia izby skarbowej właściwej dla miejsca zakładu przerobu. Na kwasie tym do chwili jego przerobu ciąży podatek spożywczy.

2. Kwas octowy, nie nadający się do celów konsumcyjnych, nie podlega skażeniu i może być wydawany z wytwórni do wolnego obrotu bez zezwoleń.

§ 288. 1. Przedsiębiorca wytwórni lub zakładu oczyszczania obowiązany do zapłaty podatku spożywczego od esencji octowej, wydanej do wolnego obrotu, powinien obliczyć kwotę należnego podatku i wpłacić ją we właściwej kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności przed wypuszczeniem esencji octowej z zakładu.

2. Przy uiszczaniu podatku przedsiębiorca obowiązany jest na deklaracji płatniczej lub na blankiecie czekowym wyszczególnić kwoty:

a) podatku spożywczego,
b) 10%-wego dodatku nadzwyczajnego do podatku oraz
c) dodatku komunalnego.

3. Wytwórnie oraz zakłady oczyszczania obowiązane są kwity na uiszczony podatek okazywać na każde żądanie urzędników K. S.

§ 289. Izba skarbowa na prośbę przedsiębiorstwa zwolni je od obowiązku uiszczania podatku od tych ilości kwasu octowego, nadającego się do spożycia, które uległy zniszczeniu wskutek nieprzewidzianych wypadków w wytwórni lub w zakładzie oczyszczania lub w czasie przewozu pod węzłem podatku, pod warunkiem, że przedsiębiorca niezwłocznie zawiadomił o zaszłym wypadku urzędnika K. S., którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca wypadku, oraz że fakt zniszczenia i ilość zniszczonego kwasu octowego zostały udowodnione przeprowadzonym dochodzeniem.

§ 290. 1. Nieskażonego kwasu octowego, zdatnego do spożycia a zwolnionego od podatku do dalszego przerobu, można używać tylko w tym przedsiębiorstwie i do tych celów, jakie w zezwoleniu izby skarbowej wymieniono.

2. Zakłady przerabiające nieskażony kwas octowy, nadający się do spożycia, obowiązane są przechowywać go w miejscu przeznaczonym do przechowania kwasu octowego, w zbiornikach dokładnie wymierzonych i zaopatrzonych w laski lub szkła wzierne lub w naczyniach wytarowanych.

3. Naczynia, w których przechowuje się w miejscu przerobu nieskażony kwas octowy nadający się do spożycia, mają być urzędowo zabezpieczone; z miejsc tych urzędnik K. S. wy-

daje kwas octowy do przerobu w miarę faktycznej potrzeby.

§ 291. 1. Ilość bezwodnego kwasu oblicza się w sposób podany w załączniku L.

2. Wytwórnie lub zakłady oczyszczania kwasu octowego obowiązane są dostarczyć swoim kosztem odczynników, przyrządów i narzędzi mierniczych niezbędnych do badania kwasu, które należy przechowywać pod urzędowym zabezpieczeniem.

3. Odczynniki do badania kwasu mają być zaopatrzone w zaświadczenie P. M. S. o przydatności do tego celu, a przyrządy i narzędzia miernicze mają być legalizowane.

§ 291a. 1. Rozlewnie esencji octowej są to zakłady przeznaczone do wykonywania wszelkich czynności, do których uprawnione są wytwórnie kwasu octowego, z wyjątkiem wytwarzania i oczyszczania tego kwasu. Rozlewnie uprawnione są do wypuszczania do wolnego obrotu także rozcieńczonej esencji octowej pod nazwą „octu z esencji octowej" o zawartości 3½, 6 lub 10% wag. kwasu octowego.

2. Rozcieńczanie w sprzedaży esencji octowej i octu z esencji octowej poza rozlewnią jest niedozwolone.

3. Rozlewnie esencji i octu z esencji octowej nie mogą magazynować i rozlewać octu fermentacyjnego.

4. Do rozlewni esencji octowej i octu z esencji octowej mają zastosowanie przepisy § 214a ust. 2 i 3 oraz § 291.

§ 292. 1. Każde naczynie z esencją octową lub octem z esencji octowej ma posiadać etykietę, na której należy podać: „esencja octowa" lub „ocet z esencji octowej" literami jednakowej wielkości, rodzaju i barwy, zawartość kwasu octowego w procentach wag. (tzw. moc esencji lub octu), ilość płynu w litrach lub kilogramach oraz nazwę i adres wytwórni lub rozlewni. Rozlewnie wypuszczające esencję octową pod firmowymi etykietami wytwórni obowiązane są podać nazwę i adres rozlewni na etykietach wytwórni.

2. Każde naczynie z esencją octową lub octem z esencji octowej, wypuszczone do obrotu z wytwórni lub rozlewni, powinno być zamknięte przy pomocy laku lub nakrywek z wyciśniętą na tym zamknięciu pieczęcią firmową wytwórni lub rozlewni. W przypadku ujawnienia w sprzedaży esencji octowej lub octu z esencji octowej w naczyniu z naruszonymi lub zdjętymi zamknięciami za moc tej esencji lub octu odpowiada sprzedawca.

3. Odchylenia rzeczywistej zawartości kwasu octowego (mocy) od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać: a) dla octu z esencji octowej — 0,2% wag. kwasu octowego, b) dla esencji octowej — 1% wag. kwasu octowego; odchylenia rzeczywistej objętości płynu od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 2%.

4. Za uchybienia przepisom paragrafu niniejszego w przypadku wypuszczania esencji octowej i octu z esencji octowej przez rozlewnię pod firmowymi etykietami wytwórni jest odpowiedzialna rozlewnia.

§ 293. W razie stwierdzenia przy rewizji obrachunkowej wytwórni lub zakładu oczyszczania nadwyżek lub ubytków kwasu octowego, nadającego się do spożycia (§ 286 ust. 2), należy niezwłocznie zapisać nadwyżki na przychód, ubytki zaś na rozchód. Za stwierdzone przy rewizjach ubytki podatek spożywczy ma być niezwłocznie uiszczony.

§ 294. 1. Do zakładów wyrobu i oczyszczania kwasu octowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 49 — 51, 52 ust. 1 i 3, 54 — 56, 58 — 60 i 62 — 64.

2. W zakresie obrotu z zagranicą do kwasu octowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące drożdży.

3. Przepisy § 286 ust. 2 i 3, §§ 287, 291a ust. 1 zdanie 2 i § 292 nie mają zastosowania do kwasu octowego, przeznaczonego na wywóz za granicę i do w. m. Gdańska.

2. Urządzenia, ruch wytwórni i magazynowanie.

§ 295. Kwas octowy, nadający się do spożycia—wolno przechowywać, rozlewać i pakować tylko w pomieszczeniach zgłoszonych władzy skarbowej. Poszczególne rodzaje kwasu gotowego należy przechowywać każdy osobno, w osobnych pomieszczeniach lub osobnych oddziałach wspólnego magazynu. Naczynia z gotowym kwasem należy ustawiać w miarę możności w takim porządku, aby można je było łatwo obejrzeć i przeliczyć.

§ 296. Do celów, związanych z odbiorem, odprawą i sprawdzaniem kwasu w wytwórniach i zakładach oczyszczania, przedsiębiorca powinien nabyć i utrzymywać w dobrym stanie wagę z odważnikami, tudzież niezbędne przyrządy, pojemniki i legalizowane narzędzia miernicze.

§ 297. 1. Przedsiębiorcy wytwórni i zakładów oczyszczania kwasu octowego powinni oznajmić rozpoczęcie ruchu właściwemu kierownikowi rejonu K. S. przynajmniej na 14 dni przed uruchomieniem.

2. Oznajmienie, które składa się w 2 egzemplarzach, ma zawierać:

a) dla wytwórni bez zakładu oczyszczania: czas trwania wytwarzania kwasu octowego, moc wytwarzanego kwasu, ilość w jednostkach wagowych surowca (octanu wapnia lub octu drzewnego), który będzie poddany przerobieniu na surowy kwas octowy;

b) dla zakładów oczyszczania: czas trwania oczyszczania, ilość w jednostkach wagowych surowego kwasu, który ma być poddany oczyszczeniu;

c) dla wytwórni, połączonych z zakładami oczyszczania, oznajmienie ma zawierać dane wyszczególnione w punktach a) i b).

3. Oznajmienie wnosić należy na okres miesięczny.

4. W razie konieczności zmian w oznajmionym ruchu—należy złożyć nowe oznajmienie w sposób przepisany w ustępach poprzednich.

§ 298. 1. Każde wstrzymanie produkcji kwasu octowego lub jego oczyszczania na czas ponad 4 dni należy oznajmić kierownikowi rejonu K. S. co najmniej na 3 dni przed wstrzymaniem ruchu. Jeżeli wstrzymanie ruchu następuje z powodu przeszkód nie dających się przewidzieć, należy złożyć oznajmienie natychmiast po wstrzymaniu ruchu.

2. Na okres wstrzymania ruchu dłuższy niż dwa tygodnie, aparaty służące do wyrobu lub oczyszczania kwasu należy wziąć pod urzędowe zamknięcie, które ma być nałożone w sposób uniemożliwiający użycie tych aparatów. Nałożenia i zdjęcia zamknięć urzędowych dokonywa urzędnik K. S. W razie konieczności (np. naprawy lub zmiany aparatów) kierownik rejonu K. S. może zwolnić przedsiębiorstwo od tego wymagania.

§ 299. 1. Na każdym przewozowym naczyniu z kwasem octowym, przeznaczonym tak do spożycia, jak do przerobu, ma być uwidoczniona w sposób wyraźny firma wytwórni lub zakładu oczyszczania kwasu w brzmieniu zgodnym z wpisem w rejestrze handlowym, waga netto nalanego kwasu, jego moc, wreszcie jakość kwasu (esencja octowa, kwas octowy nie nadający się do spożycia, przeznaczony do dalszego przerobu, kwas octowy czysty, przeznaczony do przerobu, kwas octowy skażony).

2. Naczynia przenośne, służące do przechowywania w magazynie kwasu octowego zdatnego do spożycia, mają posiadać uwidocznioną na samym naczyniu tarę, ustaloną przy udziale urzędnika stałego nadzoru.

§ 300. 1. Napełnianie naczyń przeznaczonych do przechowywania i przewozu kwasu octowego, nadającego się do spożycia, może się odbywać tylko pod nadzorem urzędnika K. S. sprawującego stały nadzór przedsiębiorstwa.

2. Napełnianie naczyń, o których mowa w ust. 1, należy uskuteczniać po otrzymaniu kwasu nadającego się do spożycia z aparatu, najpóźniej zaś dnia następnego.

3. Napełnione w sposób, przewidziany w ustępach poprzednich, naczynia mogą być przechowywane tylko w specjalnie na ten cel przeznaczonym magazynie, który pozostaje stale pod urzędowym zamknięciem. Magazyn taki może mieć tylko jedno połączenie na zewnątrz bądź bezpośrednio, bądź przez lokal przedsiębiorstwa. Okna magazynu mają być zaopatrzone w kraty żelazne lub siatki druciane, zabezpieczone urzędowo od wewnątrz, uniemożliwiające wyprowadzenie kwasu z magazynu. Napełnione naczynia mają być oddane do magazynu bezzwłocznie po ukończeniu związanych z tym czynności urzędowych.

4. Niezwłocznie po napełnieniu naczyń kwasem nadającym się do spożycia, zważeniu i oddaniu kwasu do magazynu na przechowanie, otrzymany kwas octowy ma być zapisany na przychód w księdze kontroli oczyszczania kwasu octowego.

5. Sposób ustalania i terminy zapisywania codziennej produkcji w wytwórniach kwasu octowego, nie połączonych z zakładami oczyszczania, określą izby skarbowe przy ustalaniu wzorów ksiąg kontrolnych dla tych zakładów (§ 14 ust. 1 pkt g).

6. Przepisy ust. 3 paragrafu niniejszego o urządzeniu magazynów nie odnoszą się do magazynów, przeznaczonych do przechowywania wyłącznie surowego kwasu octowego.

§ 301. 1. Wywóz kwasu z wytwórni lub z zakładu oczyszczania może być dokonany jedynie pod dozorem K. S. bez względu na to, czy chodzi o kwas podlegający podatkowi spożywczemu, czy też wolny od tego podatku. Przepis ten nie dotyczy kwasu surowego, wysyłanego z wytwórni do zakładu oczyszczania.

2. O wywozie kwasu octowego przedsiębiorstwo obowiązane jest zawiadomić, jeżeli chodzi o wywóz kwasu octowego z zakładu oczyszczania — urzędnika stałego nadzoru, z wytwórni kwasu octowego — kierownika rejonu K. S., przy czym w tym ostatnim wypadku zgłoszenie powinno być złożone przynajmniej na 24 godziny przed terminem wywozu. Jeżeli na oznaczony czas urzędnik K. S. nie przybędzie, przedsiębiorca uprawniony jest wysłać przesyłkę bez udziału K. S. Każda przesyłka kwasu octowego powinna być zaopatrzona w świadectwo przewozowe (wzór Nr 48). Wypełnienie wszystkich trzech części świadectwa przewozowego należy do obowiązku przedsiębiorstwa wysyłającego. Świadectwo przewozowe na przesyłki wysłane w obecności urzędników K. S. prócz przedsiębiorcy podpisuje także urzędnik K. S.

3. Gdy ma być wywieziony kwas, nadający się do spożycia w stanie nieskażonym, urzędnik K. S. zaznacza na świadectwie, że podatek spożywczy został uiszczony, pokredytowany, bądź że kwas wysyła się pod węzłem podatku.

4. Wydany z magazynu kwas octowy ma być usunięty z obrębu przedsiębiorstwa najpóźniej w ciągu dnia następnego po dokonanej odprawie.

5. Grzbiet świadectwa przewozowego służy jako dokument stwierdzający prawidłowość zapisu w księdze obrotu i podatku od kwasu odnośnej pozycji rozchodu. Świadectwo przewozowe oraz wtórnik towarzyszy przesyłce do miejsca przeznaczenia, przy czym świadectwo pozostaje u osoby odbierającej kwas, zaś wtórnik ma być zwrócony wytwórni z podpisem osoby odbierającej.

6. Przesyłki kwasu octowego nieskażonego, nadającego się do spożycia, przewożone pod węzłem podatku podlegają, niezależnie od przepisów ust. 5, obowiązkowi urzędowego zabezpieczenia naczyń na czas przewozu oraz przyjęcia przy udziale najbliżej urzędującego orga-

nu K. S., do którego należy kierować wtórnik świadectwa przewozowego. Po odnotowaniu na wtórniku wyników przyjęcia przesyłki urzędnik dozorujący przyjęcia przesyłki zwraca poświadczony wtórnik świadectwa przewozowego przedsiębiorstwu, które dokonało odprawy, — celem dołączenia do dokumentów rozchodowych.

3. Skażanie kwasu octowego.

§ 302. 1. Skażaniu podlega tylko kwas octowy zdatny do spożycia, wydany do dalszego przerobu na cele niekonsumcyjne.

2. Skażania dokonywa się środkami, wymienionymi w załączniku M do rozporządzenia niniejszego. Środki skażania wyszczególnione w załączniku M oraz inne (§ 287 ust. 1) mogą być użyte dopiero po uprzednim zbadaniu ich i zakwalifikowaniu przez P. M. S.

3. Skażanie odbywa się w miejscu odprawy, przed wydaniem z wytwórni lub z zakładu oczyszczania. Izba skarbowa może zezwolić w wyjątkowych przypadkach na skażanie kwasu w miejscu przerobu.

§ 303. 1. Skażać można jednorazowo nie mniej niż 200 kg kwasu zdatnego do spożycia. Urząd skarbowy może jednak w poszczególnych przypadkach zezwolić na wyjątki.

2. Środków skażających a także środków badania, naczyń i przyrządów, potrzebnych do przeprowadzenia skażenia i stwierdzenia, czy skażenie zostało dokonane w sposób należyty, powinien dostarczyć ten, kto zgłasza kwas do skażenia.

3. Wytwórnie i zakłady oczyszczania kwasu octowego mogą poddać skażeniu dozwolonymi środkami dowolną ilość o zawartości ponad 200 kg kwasu zdatnego do spożycia także przed otrzymaniem zamówień, już w chwili przystąpienia do napełniania naczyń gotowym kwasem. Skażanie może nastąpić bądź w specjalnie na ten cel przeznaczonym zbiorniku lub w naczyniach już po ich nalaniu i ma być dokonane pod nadzorem urzędnika K. S., ze sporządzeniem o tym odnośnego protokołu."

5) W załączniku K do § 214 w uwadze 1 wyrazy: „blisko 3%" zastępuje się wyrazami: „blisko 3½, 6 lub 10%, dla octu winnego zaś blisko 5%".

6) W załączniku L do § 286 i 291 wprowadza się następujące zmiany: skreśla się wyrazy: „Kwas octowy o mocy powyżej 60% wag. należy uznać za nadający się do celów spożywczych. Kwas octowy o mocy poniżej 60% wag. ma być zbadany przez urzędników K. S. pod względem przydatności do celów spożywczych według punktów 1 i 2"; w dziale „Pobieranie próbek" wyrazy: „próbki po 0,1 kg" zastępuje się wyrazami: „próbki po 0,25 kg"; w dziale „Wykonanie oznaczenia" wyrazy: „2n roztworu ługu" zastępuje się wyrazami: „1n roztworu ługu"; oznaczenie „4,8" zastępuje się: „2,4"; nazwę działu „Sprawdzanie 2n roztworu ługu" zastępuje się wyrazami: „Sprawdzanie 1n roztworu ługu" oraz w treści tego działu wyrazy: „2n roztworu ługu" zastępuje się wyrazami: „1n roztworu ługu"; wyrazy: „50 cm³ 1n roztworu kwasu" zastępuje się wyrazami: „25 cm³ 1n roztworu kwasu"; oznaczenie „24,7" zastępuje się „24,8" i oznaczenie „25,3" zastępuje się „25,2".

7) We wzorze księgi Nr 12 do § 14 nagłówek nad rubrykami 21, 22 i 23 otrzymuje brzmienie następujące:

Obrót octem gotowym o 10% zawartości kwasu octowego		
Otrzymano	Wydano	Pozostaje
21	22	23

§ 2. (1) Istniejące przed dniem 1 stycznia 1938 r. wytwórnie octu fermentacyjnego oraz esencji octowej obowiązane są do dnia 1 stycznia 1939 r. przystosować swe urządzenia do przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu niniejszym, a rozlewnie octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej — do dnia 1 kwietnia 1938 r.

(2) Rozlewnie octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej, istniejące przed dniem 1 stycznia 1938 r. obowiązane są do dnia 1 kwietnia 1938 r. zgłosić prowadzenie zakładów (§§ 214-a i 291-a wymienionego w ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r.); jako dowód zgłoszenia rozlewnia powinna posiadać potwierdzenie odbioru zgłoszenia właściwego urzędu skarbowego.

(3) Zapasy octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej oraz naczynia z tymi wyrobami nie odpowiadające przepisom wymienionego w ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. mają być zlikwidowane do dnia 1 lipca 1938 r.; po tym terminie sprzedaż przez wytwórnie, rozlewnie i zakłady sprzedaży octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej nie odpowiadających pod względem zawartości kwasu octowego i rodzaju opakowania przepisom wymienionego wyżej rozporządzenia jest zabroniona.

(4) Izby skarbowe mogą w poszczególnych przypadkach przedłużyć czasokres, podany w przepisach ust. 3, jednak nie dłużej niż na przeciąg 6 miesięcy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 listopada 1937 r. Nr 79, poz. 575).

875

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 listopada 1937 r.

w sprawie pożyczek zaciąganych za granicą w zagranicznych środkach płatniczych.

Na podstawie art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w brzmieniu ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488) zarządzam co następuje:

§ 1. Nie wymaga zezwolenia, przewidzianego w art. 8 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w brzmieniu ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488), przekazywanie za granicę środków płatniczych, jeżeli następuje za pośrednictwem Banku Polskiego lub banku dewizowego:

1) tytułem zwrotu pożyczek, otrzymanych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przez osoby, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, od cudzoziemców, bądź też

2) tytułem zapłaty odsetek od takich pożyczek.

§ 2. Przepis paragrafu poprzedzającego ma zastosowanie pod warunkiem, że:

1) oprocentowanie otrzymanej pożyczki nie przekracza stosowanej w dniu zawarcia umowy o pożyczkę stopy dyskontowej Banku Polskiego dla dyskonta weksli, opiewających na złote, a odsetki są obliczane nie częściej niż raz na trzy miesiące,

2) suma pożyczki wpłynęła do kraju z zagranicy w zagranicznych środkach płatniczych, które w terminie dni 7 od otrzymania zostały przez biorącego pożyczkę odprzedane Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu,

3) biorący pożyczkę — niezależnie od obowiązku, ciążącego na nim z mocy art. 9 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi — przy odprzedawaniu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu otrzymanych z tej pożyczki zagranicznych środków płatniczych zgłosił tejże instytucji wszystkie warunki pożyczki i jej oprocentowania, a ponadto w przypadkach, gdy termin zwrotu pożyczki nie został z góry określony, lecz uzależniony jest od wypowiedzenia, niezwłocznie po wypowiedzeniu zgłosił powyższej instytucji termin zwrotu pożyczki, oraz

4) zwrot pożyczki w całości lub w części bądź zapłata odsetek następuje zgodnie z warunkami zgłoszonymi w myśl ustępu poprzedzającego.

§ 3. Zagraniczne środki płatnicze, przekazywane za granicę na zasadzie § 1, opiewać mogą tylko na tę walutę, w jakiej suma pożyczki odprzedana została w myśl § 2 ust. 2). Przekazanie nie może nastąpić wcześniej niż na 7 dni przed terminem zwrotu pożyczki, bądź wymagalności odsetek. Terminy te ustala się na podstawie warunków pożyczki, zgłoszonych w myśl § 2 ust. 3).

§ 4. Komisja Dewizowa jest upoważniona do wykonywania kontroli nad stosowaniem przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 listopada 1937 r. Nr 79, poz. 576).

876

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 listopada 1937 r.

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-bułgarskiego.

Na podstawie § 48 ust. 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 październik 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

Obrót towarami pochodzącymi z polskiego obszaru celnego i towarami pochodzącymi z Bułgarii między polskim obszarem celnym a Bułgarią podlega kontroli specjalnej, przewidzianej w §§ 48 ust. 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej, jak i warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów pochodzących z Bułgarii a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Bułgarii, wymagane jest od stron przedstawienie:

a) przy odprawie przywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 1,

b) przy odprawie wywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 2.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane na polskim obszarze celnym przez Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 4.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie **z dniem 20 listopada 1937 r.** Jednocześnie skreśla się wyrazy „Bułgarii" — w tekście i tytule obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Monitor Polski Nr 119, z dnia 22 maja 1936 r., poz. 215).

za Ministra Skarbu:
(—) *Kajetan Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 listopada 1937 r. Nr 267, poz. 421).

Załącznik Nr 1 do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia

Wzór

POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY

Seria...........................

Nr...............

I.

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z...

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1937 r. (Monitor Polski Nr 267, poz. 421) stwierdza się, że firma ....

(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ z ....

od firmy..

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-...

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par i t. p.	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od daty wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Polski Instytut Rozrachunkowy

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia...................................Nr..................

...., **dnia**...**19**.............. **r.**

(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis

18 listopada 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 876).

Nr 1.

II.

ODCINEK KONTROLNY

Seria .... dnia ....

Nr ....

Do

Polskiego Instytutu Rozrachunkowego

w Warszawie

Urząd Celny w .... stwierdza, że w dniu .... odprawił ostatecznie[1] / warunkowo w przywozie z .... wg zgłoszenia celnego Nr .... wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej[2]	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

[1]) Niepotrzebne skreślić.

[2]) Należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

877

ZARZĄDZENIE

Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 10 listopada 1937 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Polski Biały Krzyż" od podatku od nieruchomości i od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Polski Biały Krzyż" zwalnia się:

1. od połowy państwowego podatku od nieruchomości oraz połowy dodatku komunalnego do tego podatku, przypadającego od nieruchomości, stanowiących własność tego Stowarzyszenia i położonych w Warszawie, a mianowicie:

a) domu czynszowego przy Al. Jerozolimskich 84,

b) placu niezabudowanego przy ul. Stępińskiej 6;

2. od podatku od lokali — lokali lub ich części, zajmowanych przez Stowarzyszenie na jego potrzeby w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie (biura, świetlice, biblioteki itp.).

Zwolnienia wymienione w pkt 1 i 2 obowiązują, począwszy od roku podatkowego 1937 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 listopada 1937 r. Nr 265, poz. 420).

878

POSTANOWIENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych oraz Skarbu

z dnia 19 października 1937 r.

w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „H. Cegielski, Sp. Akc." w Poznaniu.

W myśl art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329) ustala się, że przedsiębiosrtwu „H. Cegielski, Sp. Akc." w Poznaniu służy prawo do ulg, przewidzianych w art. 6 powyższego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów, wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 1 lipca 1937 r., złożonym zgodnie z pkt 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

W zakresie państwowego podatku dochodowego ulgą objęty będzie dochód, osiągnięty przez Sp. Akc. H. Cegielski w Poznaniu z eksploatacji wymienionych nakładów, w ten sposób, że z podstawy wymiaru tego podatku wyłączony zostanie dochód osiągnięty z produkcji obrabiarek i sprzętu wojskowego. W zakresie państwowego podatku przemysłowego od obrotu ulgi przewidziane w powołanym art. 6 nie będą mieć zastosowania w odniesieniu do działalności wytwórczej innego rodzaju, niż przytoczona w niniejszym ustępie.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*
Minister Spraw Wojskowych:
w z. (—) *Litwinowicz.*
Minister Skarbu:
w z. (—) *Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 listopada 1937 r. Nr 258, poz. 408).

879

POSTANOWIENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 4 listopada 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Zakłady Przemysłowe K. J. Witwicki i Ska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością".

W myśl art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 36, poz. 329 i z r. 1933 Nr 18, poz. 118) ustala się, że przedsiębiorstwu „Zakłady Przemysłowe K. J. Witwicki i Ska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" z siedzibą w Skarżysku przysługuje prawo do ulg przewidzianych w art. 6 (z wyłączeniem ustępu końcowego) wyżej wskazanego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 31 lipca 1937 r., złożonym zgodnie z pkt 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*
Minister Spraw Wojskowych:
w z. (—) *Głuchowski.*
Minister Skarbu:
w z. (—) *Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 listopada 1937 r. Nr 262, poz. 416).

880

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 listopada 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694), zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 7 do 28 października 1937 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylosowania	Nr Nr	data wylosowania
1274	21.X. — 1937 r.	16587	7.X. — 1937 r.
1565	21 „ „	16810	28 „ „
1905	28 „ „	19055	14 „ „
2129	7 „ „	19493	14 „ „
2734	21 „ „	21542	7 „ „
5008	7 „ „	21665	14 „ „
5335	14 „ „	22955	28 „ „
5838	7 „ „	24042	21 „ „
7001	7 „ „	26103	14 „ „
7024	14 „ „	27569	21 „ „
7433	28 „ „	30271	7 „ „
11983	28 „ „	30880	28 „ „
16034	28 „ „	35630	21 „ „
16367	14 „ „	36770	21 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 listopada 1937 r. Nr 261, poz. 415).

881

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 8 listopada 1937 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III Premiowej Pożyczki Dolarowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 438), w dniu 2 listopada 1937 r. zostało wylosowanych 95 premii na ogólną sumę 37.500 dolarów według niżej podanych wielkości premii i numerów obligacji:

12.000 dol.

683773

po 3.000 dol.

999200, 1444293

po 1.000 dol.

275392, 399941, 620975, 657686, 805029, 806009, 1409364

po 500 dol.

99167, 318189, 855629, 1271549, 1420286, 166641, 662759, 1075209, 1375811, 1478537

po 100 dol.

4419, 292830, 503746, 831568, 1016994, 48220, 301192, 507937, 890264, 1032948, 52318, 306769, 521493, 894205, 1033353, 91390, 308954, 576623, 895913, 1090033, 100831, 312099, 600180, 897472, 1099089, 129668, 329106, 602200, 901938, 1138121, 152403, 341093, 608286, 909879, 1233371, 165229, 345079, 651675, 912114, 1270667, 171733, 376164, 661955, 912245, 1313712, 181891, 431885, 674345, 936921, 1374463, 194860, 454897, 681942, 950078, 1395450, 203280, 455971, 702459, 970167, 1403738, 204497, 491995, 791757, 994339, 1421243, 217198, 493155, 815081, 998282, 1447359, 223085, 493750, 830265, 1001174, 1499281.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 listopada 1937 r. Nr 264, poz. 419).

882

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 12 listopada 1937 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 22.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w „Społem" Związku Spółdzielni Spożywców Rz. P. w Warszawie:

Kazimierz Wójcik.

Przewodniczący:
(—) *Dr Całkosiński.*

883

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 12 listopada 1937 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

1. Dyr. Kazimierz Kierzkowski;
2. Józef Ciołkowski;
3. Stanisław Zarako-Zarakowski.

Przewodniczący:
(—) *Dr Całkosiński.*

884

OKÓLNIK C. 100 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1937 r.

L. D. IV. 29332/3/37

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-bułgarskiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Z dniem 20 listopada 1937 r. wchodzi w życie obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1937 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-bułgarskiego (Mon. Pol. Nr 267, poz. 421). W myśl tego obwieszczenia kontroli specjalnej podlegać będzie, począwszy od dnia 20 listopada 1937 r. cały obrót towarowy polsko-bułgarski, a zatem nie tylko wywóz do Bułgarii, jak to jest dotychczas, ale również przywóz towarów bułgarskich do polskiego obszaru celnego.

W związku z tym obwieszczeniem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) Przy wykonywaniu kontroli obrotu towarowego polsko-bułgarskiego ma analogiczne zastosowanie w całości instrukcja Min. Skarbu L. D. IV. 3747/3/37 z dnia 16 lutego 1937 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-rumuńskiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 140).

2) Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane, począwszy od dnia 20 listopada 1937 r., przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie; świadectwa te są ważne od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego.

3) Świadectwa rozrachunkowe, wystawione przed dniem 20 listopada 1937 r. są ważne i powinny być honorowane w terminach ich ważności; odcinki kontrolne powinny być począwszy od dnia 20 listopada 1937 r. wysyłane do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie.

Jednocześnie skreśla się wyrazy „Bułgarii" w tekście i tytule okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 12215/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 438).

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

885

OKÓLNIK T 59 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1937 r.

L. D. IV. 27742/2/37

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 324 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Pastylki oksycyanku rtęciowego w mieszaninie z węglanem sodowym i chlorkiem sodowym, zabarwione barwnikiem organicznym, służące do dezynfekcji instrumentów lekarskich, podlegają ocleniu według pozycji 324 taryfy celnej, bez zastosowania uwagi do pozycji 384, przewidzianej dla przetworów chemicznych używanych w lecznictwie.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

886

OKÓLNIK T 60 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1937 r.

L. D. IV. 27585/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1167 p. 2 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Szkła optyczne do okularów w stanie niewykończonym pod postacią płytek kwadratowych o grubości poniżej 10 mm i o długości boku kwadratu od 40 do 50 mm, lub krążków o grubości poniżej 10 mm i o średnicy od 40 do 50 mm, wszystko z jednej strony matowe, zaś z drugiej strony posiadające powierzchnię wykończoną, to jest polerowaną o krzywiźnie sferycznej lub cylindrycznej, jak również beczkowatej (torycznej), — należy clić według poz. 1167 p. 2 taryfy celnej na równi ze szkłami do okularów.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

887

OKÓLNIK C 99 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 listopada 1937 r.

L. D. IV. 24031/3/37

w sprawie ustalania wagi świń żywych przy wywozowej odprawie celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy wywozie za granicę świń żywych strony przedstawiają urzędom celnym dokumenty (zaświadczenia walutowe, świadectwa rozrachunkowe), w których oprócz ilości sztuk jest podana również waga brutto świń. Wymienioną wagę brutto należy rozumieć w pojęciu handlowym, jako wagę samego żywca, w danym przypadku wagę świń żywych bez ściółki i paszy, wobec czego urzędy celne powinny przy wywozowej odprawie celnej ustalać wagę samych świń żywych. Biorąc pod uwagę, że wyładowanie świń żywych z wagonu celem ustalenia ich wagi napotykałoby na znaczne trudności, należy od wagi ogólnej załadowanego wagonu potrącić tarę wagonu, a następnie od otrzymanej w ten sposób wagi świń łącznie ze ściółką i paszą odliczyć dodatkowo 10% na ściółkę i paszę. Wagę otrzymaną po potrąceniu 10% na ściółkę i paszę przyjmuje się jako wagę samych świń żywych.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

888

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 listopada 1937 r.

L. D. V. 29537/3/37

w sprawie podstawy wymiaru podatku od lokali w domach, należących do spółdzielni, mających na celu dostarczanie członkom mieszkań.

Do
wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że w związku z wymiarem podatku od lokali w nieruchomościach, będących własnością spółdzielni, które mają na celu dostarczanie członkom mieszkań (art. 6 ustęp drugi ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach —Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr 55, poz. 495), mianowicie od lokali, oddanych przez spółdzielnię do używania członkom spółdzielni, niektóre urzędy skarbowe wadliwie kwalifikują stosunek prawny istniejący między spółdzielnią a członkiem, w następstwie czego ustalają podstawy wymiaru podatku od lokali niezgodnie z przepisami dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr 82, poz. 505).

Wobec tego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 10, poz. 107) w art. 4 ust. 2 pkt. 2, jak również ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) w art. 3 rozróżniają dwa rodzaje spółdzielni, mających na celu dostarczanie członkom mieszkań, mianowicie:

1) spółdzielnie mieszkaniowe,
2) spółdzielnie mieszkaniowo-budowlane.

§ 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1937 r. o rozbudowie miast. (Dz. U R. P. Nr 34, poz. 267) wyjaśnia,

ad 1) że za spółdzielnie mieszkaniowe uważa się takie spółdzielnie dla budowy domów

mieszkalnych, których majątek pozostaje ich własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze lokatorów,

ad 2) że za spółdzielnie mieszkaniowo-budowlane uważa się takie spółdzielnie, które budują domy mieszkalne dla członków z prawem przepisania na nich tytułu własności poszczególnych domów lub mieszkań.

Z przytoczonego przepisu rozporządzenia wykonawczego wynika, że stosunek prawny między spółdzielnią a członkiem, mający za przedmiot używanie mieszkania — bez względu na to, czy dana spółdzielnia jest „mieszkaniową" czy „mieszkaniowo-budowlaną" — jest stosunkiem **najmu** (art. 370 i nast. kodeksu zobowiązań) — do czasu, gdy własność danego lokalu zostanie ze spółdzielni na członka przepisaną, w trybie art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 848).

O ile bowiem chodzi o spółdzielnię „mieszkaniową" powołany przepis wyraźnie określa członka korzystającego z mieszkania jako „lokatora". Członek zaś spółdzielni „mieszkaniowo-budowlanej" wprawdzie ma prawo żądania, aby spółdzielnia zawarła z nim umowę (w formie aktu notarialnego), umożliwiającą przeniesienie na danego członka własności danego mieszkania, dopóki jednak ta umowa nie została zawarta, właścicielem danego mieszkania jest spółdzielnia, a wobec tego członek używa tego mieszkania jako najemca.

Zgodnie z przedstawionym stanem prawnym, podstawę wymiaru podatku od lokalu, oddanego do używania członkowi przez spółdzielnię mieszkaniową lub mieszkaniowo-budowlaną, w domach będących własnością takiej spółdzielni, stanowi, stosownie do przepisu art. 4 ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) oraz § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 258) faktyczne komorne z roku poprzedzającego okres podatkowy, które członek jako najemca był obowiązany płacić spółdzielni jako wynajmującej.

Stosowanie „wartości czynszowej" przewidzianej ustępem 2-gim powołanego art. 4 jest nieuzasadnione; członek bowiem nie używa mieszkania bezpłatnie, lecz używa go w zamian za czynsz, który stanowią wszelkie należności pobierane przez spółdzielnię na pokrycie kosztów zarządu, wydatków na amortyzację długu hipotecznego, kosztów utrzymania domu w stanie zdatnym do użytku itp.

W końcu Ministerstwo Skarbu nadmienia, że wyjaśnienia niniejszego okólnika należy stosować również przy ustalaniu podstaw wymiaru podatku od nieruchomości z nieruchomości omawianych spółdzielni.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o sprostowaniu błędu w okólniku L. D. V. 7885/1/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 826).

W punkcie 1 zdanie pierwsze okólnika z dnia 18 października 1937 r. L. D. V. 7885/1/37 w sprawie stosowania instrukcji egzekucyjnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 826) na końcu zdania należy skreślić wyrazy: „i egzekwowane według przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1937 r.".

Komunikat

o składaniu zeznań do obliczenia różnicy podatku dochodowego od łącznych wynagrodzeń.

Wiele osób nie złożyło władzom skarbowym zeznań do obliczenia różnicy podatku dochodowego od łącznych wynagrodzeń (do tak zw. kumulacji), sądząc, że obowiązek składania takich obliczeń ciąży jedynie na osobach, otrzymujących wynagrodzenia od różnych służbodawców. Jest to pogląd błędny, gdyż zgodnie z art. 45 ustawy o podatku dochodowym, poczynając od 1936 r. do składania obliczeń różnicy obowiązane są także osoby zatrudnione u jednego służbodawcy, jeżeli tylko otrzymują one dwa lub więcej wynagrodzeń periodycznych (np. obok stałej pensji miesięcznej — co kwartalnie prowizję od dokonanego obrotu), bądź też jeżeli obok wynagrodzenia periodycznego otrzymały wynagrodzenie jednorazowe, jak np. gratyfikację, zapomogę, bilansowe itp.— jeżeli tylko łączna kwota wszystkich wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku, a więc zarówno periodycznych jak i jednorazowych przekroczyła 4.800 zł, a potrącony przez służbodawcę przy wypłacie wynagrodzenia podatek nie daje w sumie kwoty podatku, jaka się należy wedle skali art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym od łącznej kwoty pobranych wynagrodzeń.

A zatem każdy, kto będąc zatrudniony nawet u jednego służbodawcy otrzymał w ciągu 1935 i 1936 r. oprócz periodycznego także wynagrodzenia jednorazowe, a łączna kwota wszystkich wynagrodzeń przekroczyła 4.800 zł, potrącony zaś przez służbodawcę podatek nie osiągnął w sumie kwoty, jaka się należy od łącznej sumy wszystkich wynagrodzeń, obowiązany był złożyć do 15 kwietnia 1936 r. bądź też 1937 r. Urzędowi Skarbowemu, właściwemu według swego miejsca zamieszkania, obliczenie różnicy i wpłacić tę różnicę w dwóch równych ratach, perwszą do dnia 15 kwietnia, drugą do dnia 15 października.

Naprzykład buchalter pewnej firmy otrzymywał w 1936 r. stałej pensji po 600 zł miesięcznie, a ponadto po sporządzeniu bilansu za 1935 r. wypłaciła mu ta firma tytułem bilansowego 1.500 zł. Przy wypłacie miesięcznej pensji

firma potrącała mu i wpłacała do Kasy Skarbowej, tytułem podatku dochodowego, po zł 40.80 miesięcznie (6,8% miesięcznej pensji). Czyli za rok zł 489.60. Przy wypłacie jednorazowego wynagrodzenia wpłacono tytułem podatku kwotę zł 117 (7,8% od zł 1.500). Razem zatem tytułem podatku potrącono i wpłacono zł 606.60. Ponieważ łączna suma otrzymanego w ciągu 1936 r. przez danego pracownika wynagrodzenia wynosiła 8.700 zł, a od tej kwoty, na podstawie skali art. 43 ustawy, należny podatek wynosił zł 678.60 (7,8% od kwoty zł 8.700), t. j. o zł 72 więcej, niż potrącono i wpłacono do kasy skarbowej, przeto dany pracownik obowiązany był złożyć urzędowi skarbowemu do dnia 15 kwietnia 1937 r. obliczenie różnicy podatku i różnicę tę wpłacić do kasy skarbowej w 2-ch ratach, a mianowicie 15 kwietnia i 15 października.

Obowizzek składania obliczeń ciąży nie na służbodawcach, lecz na otrzymujących wynagrodzenie pracownikach.

Pracownicy, otrzymujący wynagrodzenia od różnych służbodawców, zwolnieni są od obowiązku składania obliczeń jedynie wówczas, gdy kwota łączna wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku od wszystkich służbodawców nie przekroczyła zł 1.500, t. j. gdy nie podlega podatkowi dochodowemu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 listopada 1937 r. Nr 266).

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 19 listopada 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,98	89,55
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,27½	5,25
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,27½	5,25
Floreny holenderskie	100 Fl.	293,82	292,10
Franki francuskie	100 Fr.	18,17	17,67
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,50	121,70
Funty angielskie	1 Ł.	26,49	26,33
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,40	26,10
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,50	16,70
Korony duńskie	100 K.	118,24	117,40
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	133,08	132,10
Korony szwedzkie	100 K.	136,58	135,60
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,00	20,20
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,69	11,25
Marki niemieckie	100 Mk.	119,00	116,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl	98,50	97,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	293,10	293,82	292,38
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,80	89,98	89,62
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	100,00	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,66	11,69	11,63
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	118,24	117,66
Londyn	1 Ł.	26,42	26,49	26,35
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,90	27,70
Montreal	1 Dol.	—	5,28½	5,26
Nowy Jork	1 Dol.	5,27¼	5,28¾	5,26¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27⅞	5,29⅛	5,26⅝
Oslo	100 K.	—	133,08	132,42
Paryż	100 Fr.	17,97	18,17	17,77
Praga	100 K.	18,59	18,64	18,54
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,25	136,58	135,92
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł	—	26,49	26,35
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,20	122,50	121,90
c) MONETY: 2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	122 00	118,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.